Ч. 200. Четвер 17 (4) вересня 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостках на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Сойм краєвий.

Вчера по торжественних богослуженях в лат. катедрі і в церкві сьв. Юра зібрав ся ново вибраний сойм на перше засідане І. сесиї IX. периоду.

З нагоди відкритя сойму на многих публичних будинках повівали хоругви. Вже перед 11 годиною почала заповнювати ся саля послами, з котрих многі явили ся в польских народних одягах, а посли селяньскі в сукманах.

На правительственній лаві займили місця Є. Е. п. Намістник др. Мих. Бобржиньский, правительственний комісар Віцепрезидент Намістництва гр. Володим. Лось і повітовий комісар др. Стеф. Скшиньский.

З князів церкви прибули: Є. Е. Архієпископ др. Більчевский, Є. Е. Архієпископ Теодорович і Є. Е. епископ перемиский др. Пельчар.

Льожі і ґалериї виповнила по береги публика.

О год. 11 мін. 40 забрав голос Є. Е. п. Намістник і повідомив палату, що Найясн. Пан Найвисшою постановою з дня 28 цьвітня с. р. іменував Є. Е. др. Стан. Баденього Маршалком краєвим, а Найвисшою постановою з д. 8 вересня с. р. Є. Е. Метрополита Шептицкого заступником Маршалка в кермованю соймовими нарадами.

Відтак візвав п. Намістник п. Маршалка краєвого до зложеня посольского обіту.

Н. Намістник відчитав приписану присягу, а п. Маршалок краєвий зложив обіт, висказавши слово: „Обітую" і подавши руку Є. Е. п. Намістникови.

Є. Е. п. Маршалок краєвий, обіймаючи провід, повідомив насамперед палату, що Найяснійший Пан патентом з д. 5 вересня с. р. скликав сойм на І. сесию IX. периоду, а покликавши на провізоричних секретарів послів: Меч. Урбаньского, ґр. Стан. Баденього, Васунга і Кивелюка, відкрив засідане такою промовою:

„Високий сойме! Ласкою Найяснійшого Пана заіменований по раз третий маршалком краєвим, маю честь Панів як найсердешнійше привитати і прошу, щоби ви Панове мені в сповненю моїх обовязків уділили так потрібної помочи і не відмовили мені довіря. Не потребую впевнювати, що зроблю все, що від мене залежить, щоби повагу і становиско сойму удержати, а так цілому соймови, як кождому з послів виконуване прав і сповнюване обовязків уможливити і улекшити. Політичне становиско сойму на історичній основі оперте удержати і скріпити край культурно, етично і економічно підносити і розвивати, розуміти і відчувати дійстні потреби найширших суспільних верств, стреміти до того, щоби всі без виїмку мешканці того краю шукали і найшли в соймі оборону своїх прав, речника управнених інтересів, а в міру сил заспокоєне своїх потреб і бажань, сотворене условин, які би кождому уможливили плекане своєї народности і змагане до її розвитку, — се є провідні гадки, які нас всіх лучать в хвили, коли розпочинаємо нову сесию соймову".

В дальшій своїй промові згадав маршалок, що условини теперішні соймові не є в гаразді, „бо стоїмо під вражінем поганого злочину, сповненого на однім з найдорожших наших членів — і не можемо забути, що злочин той не був всіми однаково напятнований. І тому нині повинні ми всі злучити ся згідно і однодушно не лише в осудженю злочину, але також в тім, щоби унеможливити штучне розбуджене пристрастий, що ведуть до злочину і згуби краю".

Згадавши, що оборона народних прав по-

---

26)

РУКФІЛЬДСКА ТАЙНА.

З англійского — Томи Кобба.

(Дальше)

Відтак завізвано доктора Вірета на сьвідка. — Ви виділи трупа, пане доктор? — спитав адвокат Едвардс.

— Так, і я зараз пізнав, що то Дервент.

— Коли ви виділи пана Дервента послідний раз?

— Ві второк дня 4 марта.

— Будьте ласкаві і розкажіть нам близші обставини.

— Він так само як і я був на похороні єго жінки. Я пішов з ним відтак до дому і посидів там аж до семої години вечером.

— Чи може не хотіли ви відвести погибшого длятого, бо уважали то за непорадне лишати єго самого.

— Ні, я не побоював ся нічого.

— А може ви набрали підозріня, що Дервент міг би сам собі смерть заподіяти?

— То певно, що ні.

— Ви жили з погибшим в дружбі, ба навіть в дуже щирій — чи не чули ви коли, щоби пан Дервент називав когось по імени, кого уважав би за свого ворога.

— Ніколи, він не мав ніякого ворога на сьвіті.

— Ви розпізнавали нині трупа — чи ви єго старанно оглянули?

— Досить старанно, щоби мого бідного приятеля розпізнати, але не так докладно, щоби я міг сказати щось о причині смерти.

Серед загальної тишиии виступила тепер Фльоренсия, щоби зложити сьвідоцтво. Она спустила була голову так низько, що бородою майже груди досягала.

— Скажіть нам, панно Дервент — відозвав ся Едвардс, що діяло ся у „Воронім гнізді" по тім, як я вийшов?

— Я пішла з татом до єго бібліотеки.

— Розкажіть же нам всі найменші подробиці.

— Тато сидів насамперед зовсім а відтак розплакав ся. О девятій годині встала я з крісла, що стояло побіч него і прочитала кілька рядків з жалібної поезиї: „In Memoriam". Відтак взяв тато біблію до рук і пробовав читати в голос з книги Йова, але зворушене голос в нім душило, а я небавком опісла сказала єму добра ніч. Минула була майже година, коли я зачула, що він кличе когось — він стояв на долині коло сходів і закликав по кілька разів покійну матір по імени. Зажурена попросила я тата, щоби положив ся, відвела єго до спальні, засьвітила лямпу, розрадила єго, як могла а відтак, коли він, як здавало ся, успокоїв ся, лишила я єго самого.

— Чи то було послідний раз, що ви виділи свого тата живого?

Фльоренсия ледви на силу відповіла: Так, послідний раз!

— Отже будьте так добрі, панно Дервент, і розповідайте дальше, що стало ся слідуючого дня, в середу рано.

— Около девятої години зійшла я на долину, а що я гадала, що тато ще не вийшов із своєї комнати, то я запукала до дверий. Коли же ніхто не отвирав, то я отворила двері і війшла до середини. Лямпа була загашена, не вигоріла.

— Чи ви того певні?

— Зовсім певна. Постіль була нерушена.

— Щож ви собі подумали, коли то побачили?

— Я собі гадала, що тато не міг успокоїти ся і вийшов досьвіта з дому.

— Чи ви розпитували службу?

— Насамперед запитала ся я покоєвої, Гальшки Моґфорд.

— Закликати Гальшку Моґфорд.

На місце Фльоренсиї станула тепер Гальшка. Она пригадувала собі добре події з пятого марта, пригадувала собі, що дня четвертого замикала двері вечером як звичайно в той спосіб, що закладала велику зелізну штабу. Коли о пів до семої зійшла на долину, то штаба була здоймлена а ланцух, уживаний до замикання, звисав в долину.

— Щож ви зробили по тім відкритю? — спитав адвокат.

— Нічо — пан Дервент ходив часто на проходи перед сніданем.

— Отже ви не прочували нічого злого?

— Ніколи в сьвіті.

— Як довго служите в родині Дервентів?

винна йти леґальною дорогою, говорив дальше так:

„Бажаю горячо, щоби наради того сойму сотворили на разї хочби тілько основу і фундамент до привернення межи обома народами таких відносин, в котрих би порозуміне стало можливе.

Чинниками, котрі то порозуміне уклекшити повинні, суть спільність релїгії, з котрою оба народи нерозривно сполучені, історична конечність, щоби ми спільними силами причинили ся до могучости держави, що в ній одинокій знаходимо услівя і можність розвитку наших народностий і впрочім та велика правда, стверджена численними примірами, що в однім і тім самім краю розвивати ся можуть обі народности без шкоди для себе і для цілости, а противно неустанна борба вичерпує сили і позбавлює відпорности“.

Дальше говорив по руски: З другої сторони стоїмо перед економічною руїною значної части краю, котра мусить ослабити єго силу, енерґію і підприємчивість в праці. Всякі цифри і дати, які правительство зібрало, а які краєвий Видїл Панам предкладає, не можуть бути ані точні ані докладні, вистарчають однак аж надто, щоби ствердити в части краю велике нещастє, а в иншій значні шкоди. З ініціятиви правительства, що з признанєм належить піднести, із средствами достарченими державою, введеною зістала ратункова акция, котрої подробиці не до мене належать. Виділ краєвий вичерпав зовсім средства, що позістали з кредиту ухваленого в минувшім році Високим соймом, а тепер предкладає внески, котрі передусім мають уможливити привернене до давного стану комунікації, знищеної внаслїдок живлових нещасть. Не пересуджуючи ухвал Вис. сойму, думаю, що средства, котрі на запомогові цїли призначить, не можуть бути обильні, позаяк походять в значній части від тих власне, котрі нещастєм елементарним зістали навіщені.

Дальше зазначив, що кр. видїл предкладає буджети на сей і слїдуючий рік: „Видатки в буджеті на рік 1909 виносять 52 міліони корон, а коли всї доходи краєвого фонду враз з додатками до податків, обчисленими після стопи ухваленої в послїднім році, виносять 41 міліонів, позістає недобір 11 міліонів, для покритя котрого нема иншої дороги як затягнене короткореченцевої позички“.

Ту 11-міліонову позичку можна буде затягнути в пропінацийнім фонді.

Між проґрамою праці сойму бесідник наводить справу виборчої реформи соймової, зазначаючи, що попри признане виборчого права тим кругам, які єго доси не мали, належить памятати, що не можна виключити від участи в соймі тих чинників, які доси мали в нім визначну участь.

„Є також конечним, щоби сойм приступив до діла реформи в спокою і в відповідній хвилї, щоби знов не зістав заскочений браком часу. Без компромісу і порозуміня межи всїми сторонництвами переведене виборчої реформи уважаю за неможливе — про те вже нинї належить памятати; конечна єсть також щирість вже в першій хвилї, коли справа виборчої реформи з котроїнебудь сторони введена зістане до обрад Вис. сойму; ставлене дуже далеко ідучих жадань з наміром переведення хочби тілько їх малої части, а примінюване до справ політичних засад торгованя, стріне ся вправдї з великою вирозумілостию в самім соймі, приєднає навіть в першій хвилї узнане широких кругів, а опісля викличе несмак і невдоволене в краю, позаяк ожиданя і надії, про які з гори можемо знати, здійснити ся не дадуть“.

З черги наводить справу поладнаня реформи громадскої, з якою лучить ся знесене двірских обшарів, і згадує про несанкционоване ловецкого закона.

Привитавши потім щирими словами нового Намістника др. Бобржиньского, п. Маршалок присьвятив горячу згадку Є. Вел. Цїсареви з нагоди ювилею володарства і вніс многолїтствіє Монархови, яке посли повставши з місць трикратним окликом повторили.

З черги забрав голос Є. Е. п. Намістник др. Михаіл Бобржиньский і промовив:

Іменований ласкою Найясн. Пана Намістником Галичини, обняв я уряд з сильною постановою удержанл в краю публичного спокою, пошановання законів і поваги власти. Я вдячний суспільности, котра зрозумівши і відчувши грозу положеня, викликаного траґічною смертию мого незабутного попередника, сполучали ся зі мною в тій постанові удержаня спокою, полишила навіть сторонничі борби і незвичайно улекшила менї задачу.

Обговоривши відтак становище правительства до проявів публичного житя в нашій суспільности і подавши головні начерки наміреної реформи адміністрації, п. Намістник порушив справи, яких полагоджене уважає дуже пильним.

Перед усім — говорив п. Намістник — підняв я акцию достарчування дерева з державних лїсів безпосередно населеню безлїсних повітів. Сегорічний запас дерева вистане для вісьмох до девятьох повітів, пізнїйше продаж розширить ся. Усунене посередників і знижки тарифові на зелїзницях позволять продавати дерево дешево і без шкоди для доходу з лїсів. Вже в жовтни с. р. розпічне ся продаж.

Дальше порушив потребу енерґічної борби з епідемічними недугами, а також заявив, що рішучо зарадить жалобам населеня на занечищуване вод відпадками нафтовими, та на шкоди, які роблять ся при сплавлюваню дерева потоками.

Перейшовши відтак до елементарних нещасть, які навістили наш край в сїм році, сказав по руски:

Нещастє єсть так велике, що всї сили Правительства, краю і суспільности повинні сполучити ся на єго поборене. Здаючи собі з того справу, запросив я до співдїланя всї чинники, які могли тут входити в гру і утворив головний ратунковий комітет, в котрого склад увійшли побіч представителів правительства, представителї Видїлу краєвого і відпоручники головних товариств господарских польских і руских. В закупнї і розсилцї зерна на засів виручила нас з найбільшою готовостию віддїл торговельний товариства господарского у Львові і синдикат товариства рільничого в Кракові, що мушу згадати з вдячним признанєм. Я ішов у всїм за ухвалами комітету. Ми дїлали в найлїпшій злагоді і згоді. В подібний спосіб, о скілько знаю, дїлають також комітети повітові, а та згідна супротив нещастя праця наповнює мене надією, що суть у нас многі поля, на котрих для добра загалу населеня можуть і повинні зблизити ся до себе в згіднім дїланю і праць оба народи і всї їх сторонництва.

Не моя річ випереджувати в тім напрямі події і диктувати настроєм. Однако о скілько проявлять ся услівя, що можуть вести до згоди народної і суспільної, єсть моїм обовязком користати з них і після сил до тої згоди допомогти. Коли би в тім напрямі удало ся

— Пятий рік.

— Чи знали ви яку особу, котра би була ворожа для погибшого?

Гальшка почервонїла ся і зразу не хотїла нічого говорити, аж остаточно під напором судиї і адвоката сказала, що Анна Турсдей, котру вчера поховали. Проча служба потвердила то, що Анна виступала ворожо против пана Дервента. Та й Фльоренсия розповіла, що Анна від тої пори, коли єї батько приймив до недужої матери иншу послугачку, відказувала на пана Дервента і відгрожувала ся, кажучи, що він колись пожалує того. Дальше зізнала Фльоренсия, що Анна занедужала була дня пятого марта рано і що на єї, Фльоренсиї, просьбу приходив др. Вірет до Анни.

Завізваний доктор Вірет розповів, що Анна була на серце хора, внаслїдок того часто омлівала і раз падаючи, зробила собі рану на голові. Хороба серцева стала ся причиною єї смерти. О тім, що Анна часто чогось не добра була на пана Дервента і відказувала на него, довідав ся він від Фльоренсиї.

Коли тепер увійшов доктор Бравн з Вісбору і станув в місци призначенім для сьвідків, Йосиф Боджер, що стояв зараз за Овеном, аж затряс ся з цікавости, подібно як і многі присутні. Єго зізнаня обмежали ся однак лиш на фахове поясненє сего случаю. Він зрана оглядав трупа і прийшов до того переконаня, що смерть мусїла наступити перед якими шести недїлями.

— Щож могло після вашого погляду бути причиною смерти? — спитав судия.

— Рана в правім виску, яку погибшому зробив хтось, як здає ся, якимсь острим сталевим знарядом, широким може на пів цаля.

— Який то міг бути прилад?

Доктор Бравн надумав ся хвильку. — Може якесь долото, розуміє ся, досить мале. Хтось мусїв ним ударити єго в голову з цілої сили. Проріз єсть може на пів цаля широкий, розбив лобинову кість а вістре вїйшло два цалї глубоко в мозок. Смерть мусїла в тій хвили наступити.

— Чи могли би ви нам більше менше показати, як стояли до себе погибший і той, що єго убив?

— Мабуть стояли до себе око в око, але досить далеко, бо убийник мусїв добре замахнути ся, щоби вдарити Дервента з цїлої сили. З заду не міг єго в нїякий спосіб вдарити.

— А сам не міг зробити собі такої рани?

— В нїякий спосіб — відповів доктор Бравн рішучо.

На тім закінчило ся переслухане сьвідків. Королївский урядник переглянув відтак ще всї папери, поправив очицї на носї і виголосив бесїду, в котрій представив докладно все, що слїдство викрило а присяжні по єго бесїдї заявили однодушно: Намірене убийство доконане якоюсь незвістною особою.

20. Глава.

Інспектор Гольт при роботї.

В кілька годин по розправі явив ся інспектор Гольт у „Воронім Гнїздї“. Він застав Арнольда лежачого на софі в столовій комнатї і звинив ся чемно, що явив ся, не заповівши своєї гостини.

— Дуже мене то тїшить — сказав Арнольд — що ви, пане Гольт, зайшли до мене. Зараз по розправі прийшов був до мене адвокат Едвардс і лише що вийшов звідси. Як би не моя зломана рука, то і я би був пішов на розправу. Чим можу вам служити?

— Коли вам то в чім не перешкодить, — сказав Гольт — то я хотїв би оглянути тоту комнатку, де спала Анна Турсдай.

— Можете, коли хочете, й цїлий дім оглянути.

— Я знаю цїлий дім — сказав на то Гольт — а хотїв би оглянути лиш тоту комнатку.

Арнольд встав із софи та повів інспектора до комнатки, в котрій давнїйше спала служниця.

(Дальше буде).

дещо зробити — був би то найкрасший поклін, який би ми в сім році могли зложити наймилостивійше нам пануючому Монархови.

Обговоривши вкінци справу роформи громадскої і зміну ординациї виборчої до сойму, п. Намістник просив палату о підпору в єго тяжких обовязках.

По промові п. Намістника забрав голос ще раз п. Маршалок і присьвятив посмертну згадку помершим послам: Дунаєвскому, ґр. Андр. Потоцкому і Малаховскому. Бесіди тої вислухали посли стоячи.

З черги забрав голос п. Дудикевич і п. Олесницкий і зложили заяви о становищи своїх клюбів супротив нового сойму.

На внесенє пос. Войт. Дідушицкого закрито засіданє на знак жалоби по бл. п. ґр. Андр. Потоцкого.

Слідуюче засіданє нині.

Новинки.

Львів, дня 16-го вересня 1908

— **Іменованя і перенесеня на зелізницях державних.** В окрузі львівскої дирекциї іменований вольонтер Плескач аспірантом в Перемишли, а др. Ів. Пуздровский у Львові лікарем зелізничим в Загірю. — Перенесені між иншими: стар. комісар машин Ізр. Цукер зі Стрия до Перемишля а адюнкт машин Бруно Мерер зі Стрия до Львова; аспіранти: Ант. Загайкевич з Бродів до Ланцута, Ант. Чапор з Ліська-Лукавиці до Посади хирівскої; ревідент Лев Добряньский зі Львова яко начальник уряду стацийного до Судової Вишні: офіциял Петро Новаковский з Тернополя до Збороба яко начальник уряду стацийного.

— **Підозріний случай смерти в Терноноли.** Мордко Йосель Бродер (отже не Боднар), котрий минулого тиждня занедужав серед підозріних проявів, помер вчера о год. пів до 2. Зі сторони фізикату видано відповідні зарядженя. Тіло буде секционоване в цїли розслїдженя змісту тонкої кишки. Зі Львова мав приїхати інспектор санітарний. О вислїдї бактериольоґічних розслідів доси не звістно нічого. Помешкане, в котрім перебував померший десінфекциоковано докладно. Стан здоровля ізольованих родин, котрі мешкали спільно з Бродером, єсть доси зовсім добрий.

— **Дрібні вісти.** У Вікні скалатского повіта відбуде ся дня 22 с. м. (ві второк) посьвяченє „Народного Дому“, на котре просить ся всіх патриотів в околиці. — П. Михайло Книш, учитель виділової школи в Коломиї здав у Львові державний іспит з ґімнастики для середних шкіл і учительских семінарий. — До І кляси ґімназиї в Жовкві зголосило ся звиж 100 учеників. — З днем 20 жовтня розпічне ся рух на всіх нововибудованих лініях електричного трамваю у Львові. — П. Мария Бравровска згубила на ул. Личаківскій перстінь з брилянтом вартости 400 К. — В Оприлівцях збараского повіта пострілив в суперечці Мик. Дідух свого сусїда Клима Ленька. Тяжко раневого привезено до шпиталю в Тернополи.

— **Новий польский музей у Львові.** Дня 13 с. м. відбуло ся з купленім містом старім домі Собєских в Ринку торжествене відкритє польского национального музея Собєских. В торжестві відкриття взяли участь архиепископи: Більчевский і Теодорович, епископ Бандурский, Є. Е. п. Намістник, краєвий Маршалок і ин. Посьвяченя музея довершив кс. Ленкевич. Музей містить ся в 8 комнатах першого і другого поверха. Поки що зібрані там численні цінні портрета з 16 столїтя, цехові памятки, ріжні предмети з рускої княжівскої доби і т. п. Колекциї, хотяй ще не великі, але досить інтересні.

— **До наших ремісників, промисловців і взагалї добрих наших людей!** В р. 1909 буде найстарше наше ремісниче Товариство „Зоря“ у Львові сьвяткувати 25-літний ювилей свого єствованя. — Вернувшись гадкою 25 літ назад, Львів наш що до рускої ремісничої кляси представляв сумний для нас образ. Та часть нашої суспільности майже не єствувала для нас. Чотирох було нас, а іменно я і трох ремісників сходились-мо ся на нараду з тою гадкою, щоби ратувати сю клясу від цїлковитого загину, та постановили при помочи тодї ще молодого правника дра Костя Левицкого заснувати ремісниче Товариство руских ремісників „Зоря“. Дня 22 мая 1884 відбули ся перші загальні збори сего Товариства під проводом п. Юліяна Романчука. В р. 1909 наміряє „Зоря“ сьвяткувати 25-лїтний ювілей свого єствованя, та бажалибисьмо сьвяткувати єго вже як не у власній хатї, то бодай на закладинах власної хати. Се гаряче наше бажанє! Та на жаль хоть від кільканайцяти літ збираємо грошики на сю цїль однак тяжко їх було стілько назбирати, щоби можбуло в дорогім Львові набути на власність яку реальність, котру моглибисьмо назвати своєю хатою.

Зоряни не змарнували часу, бо збудили в часї єствованя нашої „Зорі“ любов до рідного краю до рідної мови в сотках ремісників та промисловців наших, та нинї у Львові вже не то, що було перед 25 роками, бо і ремісники та промисловці наші тут вже є такі, що сьміло постоять за руску справу. А мимо того „Зоря“ не має еще своєї власної хати, тої підпори розвитку кождого товариства; бо в „В своїй хатї, своя правда і сила і воля“. Тож яко довголїтний голова „Зорі“ відкликую ся до наших ремісників, промисловців і взагалї до добрих людей в цїлім нашім краю з горячим прошенєм, щоби численно вписували ся в члени „Зорі“ і жертвами своїми піддержали тую львівску „Зорю“, що стала тепер огнищем житя наших львівских ремісників і промисловців, абы она могла сьвяткувати 25 лїтний ювілей свого єствованя у власній хатї. Хто чим може, нехай поможе! Ласкаві жертви прошу пересилати на адресу: „Краєвий Союз кредитовий“ у Львові, на книжочку вкладкову 1631. — Василь Нагірний.

— **Холєра в Росиї** ширить ся щораз дальше. Доси обняла она міста Москву, Петербург, Катеринослав і Ташкент та ґуберниї: московску, петербургску, чернигівску і томску, дальше край закаспійский, провінциї: Сір Дарія, Самарканд та Ферґан. Мабуть найсильнїйше ширить ся холєра в Петербурзї, де вчера занедужало знов 139 осіб а померло 40. Загальне число недужих виносить доси 515 осіб.

— **Нещасливі пригоди.** Сімнайцятьлїтний Володислав Палчиньский, робітник у фабриці дахівок, підложив онегди під прасу так неосторожно праву руку, що праса зовсім єї єму роздушила. Поготівля товариства ратункового відставила єго до шпиталю. — Помічници друкарскій Казимирі Деревь, занятій в друкарни Віняржа при ул. Оссолїньских, вхопила машина „американка“ руку і роздушила їй три пальці. Поготівля ратункова подала їй першу поміч.

— **Самоубийства.** В одній з комнат готелю „Ґранд“ в Стрию відобрав собі дня 13 с. м. житє вистрілом з револьвера 20-лїтний Йосиф Птак, бувший ученик ґімназияльний. Перед кількома днями перепав він був при вступнім іспиті до VII. кл. ґімназ. в Ярославі. — В Межигірю коло Устя зеленого повісив ся дня 12 с. м. в стодолі господар Федір Рущак з жалю за кіньми, котрі єму пропали.

Телеґрами.

Відень 16 вересня. Маркіз Олївіє Бакгем іменований першим президентом трибуналу адміністрацийного.

Відень 16 вересня. Міністер для Галичини Абрагамович виїхав до Ярослава.

Прага 16 вересня. Збори всїх послів німецких партий вибрали комісию, котра має виготовити статут нового союза.

Сан Себастіян 16 вересня. Міністер справ заграничних одержав вже кілька прихильних відповідий на француско-iшпаньску ноту.

Константинополь 16 вересня. Тутешні часописи оголошують телеґраму, яку король Едвард вислав до султана з нагоди єго уродин. Король висказує в тій телеґрамі надію, що тепер Туречина зачне розвивати ся а инші держави запишуть ся на завсїгди в історії Туреччини.

Петербург 16 вересня. Тутешна праса висказує велике вдоволенє з причини з'їзду бар. Ерентали з Ізвольским. Зазначує, що з'їзд сей єсть доказом, що межи Австро-Угорщиною а Росиєю панують дружні відносини та висказує надію, що межи обома державами наступить порозуміне в справах балканьских.

Ріо-Жанейро 16 вересня. Підчас обрад над етатом маринарки воєнної, палата послів приняла в другім читаню закон уповажняючий правительство до заанґажованя заграничних офіцирів яко інструкторів для армії.

Господарство, промисл і торговля.

Цїна збіжа у Львові.

дня 15 вересня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця . .	10·30	до	10·50
Жито . . .	8·30	до	8·50
Овес . . .	6·40	до	6·60
Ячмінь пашний .	6·80	до	7·20
Ячмінь броварний .	7·50	до	8·—
Ріпак . . .	—·—	до	—·—
Льнянка. . .	—·—	до	—·—
Горох до вареня .	8·—	до	10·50
Вика . . .	—·—	до	—·—
Бобик . . .	—·—	до	—·—
Гречка . . .	—·—	до	—·—
Кукурудза нова .	—·—	до	—·—
Хміль за 56 кільо .	—·—	до	—·—
Конюшина червона .	70·—	до	75·—
Конюшина біла .	40·—	до	55·—
Конюшина шведска .	70·—	до	75·—
Тимотка . . .	—·—	до	—·—

НАДІСЛАНЕ.

За редакцию відповідає: **Адам Кроховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).